

Zondagmorgenbijeenkomst,
22 Juli 1956. Groep A.

Goeden morgen, vrienden.

Er zijn veel mogelijkheden om de weg tot volmaaktheid te vinden. Maar vreemd genoeg gaat elke mogelijkheid, die zich aan ons openbaart, gepaard met grote gevaren. De weg naar volmaaktheid begint altijd op hetzelfde punt als de weg naar ondergang. Dit punt zou ik dan vandaag met U nader willen beschouwen, omdat wij hierdoor in staat zullen zijn ons te realiseren, waar de grote moeilijkheden schuilen en in het stoffelijk leven en ook in de geestelijke bewustwording.

Een punt van uitgang vind je altijd wel weer. Onverschillig of je begint met de Christelijke leer of een esoterische school, of je begint met de astrologie of met een bijgeloof, altijd weer vind je een punt van uitgang; een punt, waar je jezelf plaatst en zegt: "Ziet, zo beschouw ik de wereld."

Het is het enige, dat noodzakelijk is. Je moet een punt van uitgang hebben. Je moet ergens een geloof, een levensbeschouwing hebben en je moet dit geloof, deze levensbeschouwing ernstig nemen. Niet slechts zien als een spel, maar als een werkelijkheid. Als iets, dat noodzakelijk is voor je eigen wezen en leven. Maar juist wanneer je begint met een leer ernstig te nemen, dan doemen er grote gevaren op. Ik zou deze stelling graag eerst willen bewijzen aan de hand van de Christelijke leer.

De Christelijke leer gelooft in God. Uitstekend. Maar wanneer wij in God geloven, is dat niet voldoende. Wij moeten niet alleen weten, dat God er is, maar we moeten God als een deel van ons leven durven aanvaarden, zelf ons durven richten op die God, wil het voor ons enige betekenis krijgen.

Dan leert het Christendom naastenliefde: "Heb Uw naasten lief gelijk Uzelve." Breng je dat op jezelf in toepassing, probeer je inderdaad de wereld rond je lief te hebben, alsof je hetzelfde ware, dan zal dat niet altijd gemakkelijk zijn. Het zal niet altijd gelukken. Maar met elke schrede, die je doet in een richting van naastenliefde, zal je eigen bewustzijn groeien, zal je wereld een ander en beter uiterlijk krijgen.

Er zijn echter veel mensen geneigd om te zeggen: "Ziet, je moet je naasten liefhebben gelijk jezelf. Dus, wereld, heb mij lief gelijk jezelf."

Zij, die niet geven, maar trachten te nemen, worden hier het slachtoffer van een duistere tendenz. Geef je jezelf aan de wereld, dan zal de wereld je rijkelijk met gaven overladen. Maar op het ogenblik, dat je aan die wereld eisen stelt, van die wereld meer verlangt, dan alleen daarin te kunnen leven en jezelf te kunnen schenken aan het leven, dan ontdek je onmiddellijk, hoe de demonische krachten in jezelf de overhand krijgen. Zwaarder en zwaarder worden de eisen, die je aan het leven stelt. Meer en meer praat je jezelf voor, dat hetgeen je doet verantwoord is, terwijl je in je hart weet, dat je dit zeker niet zoudt mogen of kunnen doen.

En dan gaan wij geloven aan Jezus als de bron van wijsheid, als de weg en de waarheid. Wanneer men zegt: "Jezus is mij de weg en de waarheid, omdat ik zijn voetspoor kan volgen," dan voert de weg van het Christendom tot het hoogste licht, tot de hoogste bewustwording. Maar zegt men: "Jezus zal mij verlossen, ook al ben ik nog zo'n grote zondaar," dan is de logische consequentie, dat men zegt: "Nu ja, de zonde is aangenaam. Laat mij maar zondigen, want Jezus zal mij wel redden." En zo kom je in de diepste duisternis.

Met dit enkele beeld over een enkele leer geloof ik U duidelijk gemaakt te hebben, waarom elke weg, die tot het licht voert, noodzakelijkerwijze vanuit hetzelfde punt een weg moet kennen, die naar het duister voert. Duisternis en licht zijn aan elkaar verwant.

Oude wijzen schreven eens: "Licht en duister zijn één. Het licht wordt geboren uit ons bewustzijn; het duister uit ons onbewustzijn. Maar één zijn alle dingen. Eén vanuit de goddelijke Kracht."

Wanneer wij ons dit realiseren, wanneer wij weten, wat er mee bedoeld wordt, wanneer wij begrijpen, dat het ons bewustzijn is, dat ons kan voeren tot de bewuste aanvaarding van God in het licht, of de onbewuste beleving van God in het duister, dan zullen wij ook zien, waarom wij verder moeten gaan op een weg, die wijzelf kiezen.

Kunnen wij een willekeurige weg kiezen? Een oud filosoof schreef: "Vraag niet de mens de paden van de gems te volgen. Noch vraag de man van rijpe leeftijd het pad te gaan, dat geschikt is voor de tijger."

Elk wezen heeft zijn eigen mogelijkheden, zijn eigen capaciteiten. Voor een ieder bestaat er een weg en een tempo om die weg te gaan, dat eigenlijk uit het ik voortkomt, dat aangepast is aan de eigen persoonlijkheid en het eigen wezen.

Je kunt niet maar willekeurig zeggen: "Ik kies dit pad." Dan kom je niet verder. Je moet jezelf afvragen: "Kan ik dit pad gaan met heel mijn wezen? Voel ik mijzelf daar in thuis?" Als wij proberen om soms een pad voor U te tekenen, dan kunt U ook wel zeggen: "Ja, we vinden het mooi, we vinden het prachtig, het is aangenaam om het aan te horen." Maar de vraag, die gij U werkelijk zoudt moeten stellen, is: "Is dat een weg, die ik durf te gaan? Is dat een weg, die ik meen te kunnen gaan? Wil ik die weg gaan?" Zegt ge op deze vragen "ja," dan betekent de Orde iets voor U.

Zo gaat het met elk geloof, met elke leerstelling, met elke richting van denken. Ge zult eerst de weg moeten aanvaarden op het punt van uitgang en dan pas kunt ge verder gaan.

Nu weten wij, hoeveel mensen en geesten er zijn, die juist dit begin verwerpen. Ze zeggen: "O, Christendom. In zijn esoterische zin voel ik mijzelf Christen." Maar zij vergeten er bij te zeggen, dat je om het esoterisch Christendom op zijn juiste waarde te schatten eerst geleefd moet hebben onder de Christelijke discipline.

Men zegt: "O, de leringen, die bij inwijdingen en dergelijke in geheime groepen worden gegeven, die trekken mij in.... de Rozen-kruisers, bij de Orde, of bij de Maçonnerie." Maar men vergeet, dat om daarin juist te werken, om daaruit het juiste resultaat te putten, men van het begin af aan moet gaan.

Elk pad kan tot verderf voeren of tot volmaking. Maar wij zullen elk pad van het begin af moeten gaan, willen wij niet in de fout vervallen, dat wij - wat tot ons verderf voert - zien als licht.

Een voorbeeld? Wanneer wij beginnen met een esoterische stelling te aanvaarden, die wij niet geheel kunnen begrijpen, terwijl wij niet geschoold zijn in de discipline, die noodzakelijk is om de grondslagen dier stellingen ook in het leven in de praktijk te brengen, dan zullen wij de gedachten en dus het bewustzijn verwerven maar niet in staat zijn de daden te stellen. We zullen niet in staat zijn om de juiste interpretatie in ons leven toe te passen.

En wat is dan het gevolg? Onze interpretatie wordt door ons aangepast aan onze mogelijkheden. We hebben het pad al verlaten, terwijl wij menen het nog te bezitten. Zo komen we dan aan de ondergang, terwijl wij menen naar het licht te gaan.

Wij zijn eenvoudig niet bereid om van voren af aan te beginnen. We voelen onszelf te hoog, te machtig, te waardig. En juist door deze misvatting omtrent hetgeen werkelijk betekenis heeft in ons leven, gaan we ten onder.

Er zijn zoveel wegen op de wereld, dat het moeilijk is om er nu maar één te kiezen, die door zijn verdiensten voor bepaalde mensen buitengewoon belangrijk is. Er zijn wegen geweest, die op het ogenblik verworpen worden. De wegen van de heidense goden en godinnen.

Deze wereld veroordeelt de tempelvrouwen van de Oudheid, om wat ze deden. En toch brachten zij iets in de praktijk, dat ook voor hen betekende: een zuivere weg tot bewustwording. Want gingen zij niet uit van het standpunt: De vreugde, die de Moeder der aarde ons geeft, moeten wij verder dragen? En waren zij niet zelf het slachtoffer van deze aanvaarding van het grote levensprincipe?

Indien zij oprecht en eerlijk deze weg volgden, was dit voor hen bewustwording. Maar gij verwerpt het. En indien gij deze weg zoudt gaan, zou het voor U ondergang en verderf betekenen.

Er zijn mensen, die een weg vinden, die leidt door een klooster. In een klooster is bewustwording mogelijk - grote bewustwording - indien men zichzelf geheel en zonder aarzeling overgeeft aan het principe, dat men gaat dienen. Het komt niet zozeer aan op de uiterlijkheden. Maar wie in het klooster leeft en terugdenkt aan de buitenwereld en hetgeen hij verlaten heeft, is verloren. Want hij bouwt zich een waanwereld op als vervanging voor de werkelijkheid. En in deze waanwereld gaat men ten onder, terwijl men meent zijn Schepper te dienen.

Er gaat een oude legende, die verteld werd in de jaren 1600 - 1700, die dit aardig illustreert. Er was een priester, die een kerk wilde bouwen. En zo diende hij God door geld te verzamelen door de verkoop van aflaten - ook al was dat niet geoorloofd en beging hij naast de zonde der simonie nog menige andere fout, om zo te komen tot een kerk, die zijn God waardig zou zijn. Maar toen de laatste toren gebouwd was, zat op deze toren de duivel.

De priester schrok en vroeg zich af: "Hoe kan het, dat deze tempel, die ik aan God gewijd heb, door de duivel in bezit wordt genomen?" En hij ging biddend naar het altaar om zijn God te vragen die duivel te verdrijven. En op het altaar zat een duivel.

Toen hij verschrikt neerviel en God smeekte om klaarheid, gaf die duivel hem het antwoord: "Gij meendet God te dienen, maar ik ben Uw God, want ik ben de Mammon. En aan hem hebt ge Uw leven gewijd."

Hoe vaak zal het ook niet andere mensen zo gaan? Je meent, dat je het zo goed doet. "Want," zo zeg je, "dit of dat is noodzakelijk voor het leven, of voor de bewustwording, of voor de ontwikkeling." En je meent werkelijk, dat je er alles aan moet opofferen. Je doet dat ook. Alleen maak je één fout. Je vergeet, dat de oude wegen der bewustwording, dat de Schepper Zelve, Die ons tot het licht voert, wijzer is dan wij.

Je kunt niet zomaar een stelling omver werpen. Je kunt niet zomaar een doel stellen, dat belangrijker is dan al het andere. De priester, die zijn kerk bouwde, vergat, dat hij niets mocht bezitten, dat hij de armen moest geven, dat hij de zieken moest troosten en de gevangenen bevrijden. Hij vergat, dat het zijn taak was om het woord en de zegen van Jezus onder de mensen te brengen. Hij wijdde zich aan een tempelbouw. En deze tempel, die niet tot zijn taak behoorde, deze taak, die hij zichzelf oplegde, zonder te begrijpen, wat ze betekende, was voor hem een weg, die in plaats van tot volmaaktheid tot duisternis voerde.

Een pessimistisch onderwerp misschien. Maar een onderwerp, dat wij toch zeker in deze kring niet mogen vergeten. Want, mijne vrienden, hoe vaak kiest men niet verkeerd? Hoe vaak stelt men niet een klein doel in de plaats van het grote? Hoe vaak gaat men niet in menselijke eigenwijsheid zijn eigen wegen, omdat men meent dat dan de rest wel vanzelf zal komen.

Er is één ding nodig. En dat is het aanvaarden van hetgeen God ons te doen geeft. Het is niet noodzakelijk, dat wij onszelven nieuwe taken opleggen. Het is noodzakelijk, dat wij de leer aanvaarden, die God ons geeft. Het is niet noodzakelijk, dat wijzelf gaan leraren, dat wijzelf ^{aan} anderen taken opleggen.

Dit werd vastgelegd door een zeer groot denker in de Roomse Kerk. Hij zeide: "Wie ben ik om uit te gaan en Mijn Heer te zoeken? Ik roep tot Hem als een verdoold schaap, wetend, dat Hij mij zal vinden en geleiden. En ik zal mij niet verroeren van mijn plaats, totdat Zijn stem mij roept."

Dat was een juist inzicht. Ik heb niet de taak om voor mijzelf iets te zoeken. Het is niet een noodzaak voor mij om voortdurend een hele dag in een hartstocht van werk en bezigheid mij te bemoeien met de wereld en de mensheid. Dat is iets, dat mij niet wordt opgelegd; iets, dat mij niet wordt gegeven. Het is mijn taak om te zitten en te wachten.

In het leven vergaren wij een bewustzijn. Indien wij dat bewustzijn eerlijk en oprecht beleven, dan brengt ons dat in harmonie met een groot gedeelte van de wereld, met een groot gedeelte van de sferen. En alleen door ons zijn, zonder onze eigen handelingen en daden, zullen wij krachten tot ons trekken. En wanneer het ogenblik gekomen is, zullen zij ons verder leiden.

Wanneer het noodzakelijk is, dat gij geestelijk verder stijgt, dan ge thans zijt gekomen, dan komt er iets op Uw weg. Misschien een groep, zoals wij. Misschien een kleinere roepering of een grotere, een kerk of een priester. Misschien een meester en leraren en ingewijden. Wat dat zal zijn, wordt bepaald door Uw eigen geestelijk bewustzijn, wordt bepaald door Uw eigen geloof en Uw eigen verlangen. En wanneer die leiding komt, moet ge die aanvaarden.

Niet met een enthousiasme. Het is niet de bedoeling, dat - wanneer God één woord zegt: "Ga" - gij reeds losstormt zonder te wachten, waarheen ge moet gaan. Het is niet de bedoeling, dat ge in een stortvloed van handelingen U in die wereld voortdurend zult gaan vermoeien en bemoeien. Wanneer het noodzakelijk is, dat gij iets volbrengt, dan is er een stem, die uit het Goddelijke stamt. Deze zal U voeren tot die daad en U zeggen, hoe die te volvoeren. Hij zal U de kracht geven die te volbrengen.

De weg tot het licht is in vele opzichten een weg, waar- bij wij onszelf moeten verloochenen. God is de Meester. God is primair. Al het andere is onderdanig aan God. God is onze Meester in ons. Hij is de Heerser, Die belangrijker is dan alle gedachten, alle meningen, alle verlangens, alle hartstochten. Belangrijker dan alle bezit, alle menselijke wetten, alle menselijke gebruiken. Aan Hem moet heel ons wezen worden overgegeven. Niet in de blinde, stupide gehoorzaamheid, die alleen maar zich de last laat opleggen en geduldig als een ezel of een lastpaard voortsjokt. Neen. Als een begrijpen, als een aanvaarden.

Alles wat bij ons gebeurt in het leven, waar we ook vertoeven, in welke wereld, wordt geboren uit ons eigen bewustzijn plus de ons steeds weer geboden mogelijkheid tot grotere bewustwording, tot grotere volmaking. Wij moeten aanvaarden, wat ons geboden wordt. De plicht, die God ons oplegt, is te volgen, waar Hij leiding geeft. En het is niet aan ons om te discussiëren over de- geen, die die leiding geven zal, of over de weg, die mogelijker- wijze op een andere manier eenvoudiger wordt afgelegd.

We hebben slechts één besluit te nemen: Aanvaarden of verwerpen. Indien wij aanvaarden, dan zullen wij op onze manier, zo goed mogelijk - volgens de Goddelijke leiding - onze weg volbrengen. Dan vinden wij licht. Maar indien wij - het doel van de weg kennende - menen een andere weg te kunnen gaan, dan blijkt ons, dat de tweede mogelijkheid heel vaak leidt tot duisternis en ondergang, waar wij niet bereid waren om de volledige leiding van het Goddelijke te aanvaarden; en in onze dwaasheid dus ons bewustzijn verminderden, tot het licht Gods voor ons duisternis lijkt.

Pessimistisch misschien. Dat zei ik U reeds. Maar vol van wonderlijke consequenties. Men hoeft niet te hunkeren naar arbeid, naar geestelijk licht en geestelijke bewustwording. Men hoeft zich niet bezorgd te maken over waar men tekort zal schieten of waar men teveel is. Men hoeft zich geen zorgen te maken over gaven, die gekomen zijn of weer verdwenen. Over banden, die gebroken lijken. Men hoeft zich niet bezorgd te maken over al deze dingen. Zij zijn van geen belang. Want God is te allen tijde onze Leidsman.

Hij werkt door vele middelen en instrumenten. Door de geest en door de priester. Door de bekrompen prediker en de politicus. Door de simpele man van de straat en de hooggeleerde docent. Allen werden zij in ons leven soms tot het middel, waardoor de stem Gods tot ons doordringt. En dan wéten we dat.

We hoeven nooit verlaten te zijn. We hoeven nooit te denken, dat wij tekort komen of dat we te weinig doen. Wanneer er een noodzaak is voor ons om iets te volbrengen, dan wordt ons dit opgelegd. Dan staat het vóór ons en dan hebben wij alleen nog maar te zeggen: "we aanvaarden" of "we verwerpen."

Begrijpt ge, mijne vrienden, hoe groot ook de troost en de zekerheid is, die hierin schuilt?

Wanneer er naast elk beginpunt, naast elke weg, die tot volmaaktheid voert, een weg tot het duister ligt, dan kunnen wij erbij zeggen, dat we die weg naar het duister alleen maar gaan, wanneer we eigenwijs zijn. Wanneer we meer willen weten dan het leven zelve. Wanneer wij machtiger, wijzer en verstandiger willen zijn dan God. Maar indien wij God durven aanvaarden, indien wij met wezen, geest en lichaam, met daden, werken en gedachten God willen maken tot deel van ons leven en bestaan, dan is er een leiding. Een leiding, die we misschien niet altijd begrijpen, maar een leiding, die duidelijk kenbaar wordt, keer op keer. Die duidelijk ons aangeeft, waarheen wij moeten gaan, wanneer het er op aan komt. Indien wij het geduld maar hebben om te wachten op die leiding en die stem, dan komen we altijd in het licht, altijd tot de sfeer der hoogste bewustwording. Dan vinden wij in onszelf - juist dank zij deze leiding - de grote volmaaktheid. Misschien is dit toch nog wel een blijde tijding ook.

Er zou veel te zeggen zijn over verantwoordelijkheid en niet-verantwoordelijk zijn. Er zou veel gezegd kunnen worden nog over de mogelijkheden, die U op een weg zult ontmoeten. Dat laat ik aan anderen over. Ik geloof, dat ik hier het belangrijkste heb gezegd. God toont de weg duidelijk kenbaar. Er is geen plaats meer voor twijfel, wanneer God Zich werkelijk in Uw leven openbaart.

Een keuze zult ge hebben. Ge zult kunnen zeggen: "ja" of "neen". Maar meer niet. Ge zult U niet kunnen afvragen: "Is dit nu wel een aanwijzing?" Ge zult het weten in Uw hart. En wanneer ge leeft, zoekende naar God, dan zult ge niet later gaan twijfelen: "Ja, maar ik zeg nu wel, dat het van God komt. Komt het misschien toch ergens anders vandaan?" Dat weet je op het ogenblik, dat het komt.

En dat is toch alles, wat ge nodig hebt om te leven, vrienden? God als een leiding in Uw leven, God als een kracht, die U steunt. De zekerheid, dat met het ontplooiën van de geest steeds groter bewustzijn, steeds lichter sfeer Uw deel wordt. Wat zou ik dan nog verder zeggen? Ik geef liever het woord over aan een ander, die misschien op zijn wijze nog enkele punten zal willen belichten. Ik dank U voor Uw aandacht en wens U een gezegende Zondag toe.

Goeden morgen, vrienden.

Het is voor ons in de geest altijd moeilijk om ons altijd direct in te denken in Uw stoffelijke werelden en omstandigheden. Moeilijker wordt het ons nog om de onzekerheden te begrijpen, die zo vaak in Uw eigen wereld U belagen. Toch zou ik willen trachten U juist iets te zeggen over de onzekerheid, die zo menige mens er toe doet komen, om hetgeen hij oorspronkelijk blijmoedig heeft aanvaard, weer te verwerpen.

Wanneer je leeft, dan heb je een eigen levenservaring. Het bewustzijn is niet groot. Buiten het bewustzijn, dat je als mens bezit - en misschien ook wel als geest - liggen grote velden, waaraan je deel hebt, ervaringen, die in je wezen zijn gegrift, maar die je zo vlug niet kunt terugvinden.

Het denken van een mens is beperkt en wie zal ons zeggen, dat de grenzen voor het denken van de geest niet bestaan?

Wanneer wij nu komen tot een contact met een goddelijke Kracht, een goddelijke Leiding, wanneer zich plotseling als een lichtflits een goddelijk directief openbaart in ons leven, dan weten we heus wel, dat het van God komt. Op dat moment zelf staat het voor ons vast. Dan weten we: Zó is het en anders niet. De mens noemt het soms wel een inspiratie.

Maar wanneer we dat hebben gehad, wanneer die ervaring, die de cosmos uitdrukt, in ons leven een rol moet gaan spelen, dan komen de twijfels. Want dan gaan we - nu niet meer met ons deel-zijn aan het Al met ons gehele wezen, maar met dat kleine, nuchtere stukje ervan, dat rede of verstand heeft - onze mening later onderzoeken. We zeggen: "Dat hebben we nu wel gehoord. Maar 'hoorde' ik die stem wel? Of heb ik het misschien gedroomd? Ik mag mijn leven toch niet op een droom bouwen. Dus laat ik eerst maar even afwachten." Met andere woorden we laten de tijd voorbij gaan en komen niet tot een juist aanvaarden, van wat God ons zegt te doen. En wanneer we er misschien later eens aan willen beginnen, dan is de mogelijkheid, de gelegenheid voorbij.

We hebben altijd wel weer een uitvlucht of een twijfel: "Ja zeker, ik moest nu plotseling die mens ontmoeten. Maar was dat nu misschien een toeval, of zou dat nu werkelijk Gods wil zijn?" "Je kunt nu wel zeggen, dat dat lijden beschikt was voor mij, opdat ik in een bepaalde richting zou gaan leven en denken. Maar heb ik het mezelf niet op mijn hals gehaald of was het niet de schuld van die of die? Dat kan ik toch eigenlijk niet zien als een werking van het Goddelijke."

En zo ga je verder, vrienden. Elk deeltje van plotseling innerlijk bewustzijn ga je ontrafelen met de middelen van het verstand. Wat er overblijft is nog minder dan afval. Wat overblijft is een leegte! Een leegte, omdat je nu eenmaal hetgeen werkelijk tot je komt van uit de cosmos, niet kunt misverstaan. En wanneer je dan toch gaat trachten het te becritiseren, dan mis je niet alleen een boodschap, maar dan mis je een deel van je leven, dat noodzakelijk zou zijn voor de perfecte harmonie van binnen.

Ik zou haast als mijn voorganger genoopt zijn om ook te illustreren, wat ik bedoel, met een klein voorbeeld. Wanneer we zo zeggen: "Dit is nu toch wel een inspiratie," dan vragen we ons een ogenblik later af: "Ja, was dat nu wel de stem Gods of de stem van de duivel?" Dan gaan we proberen uit te vinden, waar die stem vandaan komt. Maar als wij op het ogenblik, dat wij die stem hebben gehoord, dat die gedachte gerezen is, dat die impuls kwam, wisten, dat die goed was, dan behoef je er later niet meer over te vechten, waar hij vandaan kwam. Want wij kunnen alleen maar positief antwoorden op elke kracht, die in harmonie is met ons wezen. En wat in harmonie is met ons wezen, komt uit het Goddelijke, uit de cosmos, is deel van God en bevordert ons bewustzijn en onze bewustwording.

Stel U nu b.v. voor: U loopt hier in de straat tegen de avond. En ineens krijgt U de impuls: "Ik zou naar dat of dat café moeten gaan en ik zou daar eens wat moeten gaan drinken." Dan zeg je tegen jezelf: "Ja, maar dat is toch onzin. Zo iets kan toch niet van God komen." Daarom doe je het niet, want het is beter om op de dag des Heren niet in een café te zitten. (Niet dat ze er tegenwoordig veel last van hebben van die scrupules, maar goed...er zijn toch van die mensen.)

Nu heb je dus volgens je eigen beperkte verstand geoordeeld. Maar stel nu, dat je er heen was gegaan; dan was daar iets gebeurd. Of misschien door een eenzaamheid temidden van de mensen, zou je een andere visie gekregen hebben op bepaalde delen van het menselijk bestaan. Je zou de mens ontmoet hebben, die behoefte had aan je steun. Je zou misschien een nieuw contact hebben gelegd, dat in jouw leven een verandering betekent. Wie zal zeggen, waarvoor het nodig was? Dat kun je pas achteraf zeggen. En dan nog niet altijd. Je kunt er alleen van verzekerd zijn, dat wanneer de impuls komt en je eigen wezen verwerpt die niet onmiddellijk, maar zegt: "Ja, dat is eigenlijk wel iets voor mij," dan is dat voor U een verdere stap tot bewustwording. En op het ogenblik, dat je dan met jezelf gaat debatteren over het vóór en tegen, het goed en het kwaad, behoef je er niet meer over te denken; want op het ogenblik, dat je ermee begint, ben je meestal al weer te laat.

Ik heb het kort geleden aardig meegemaakt, toen ik toevallig in een gezin probeerde een boodschap door te geven. Daar was de dochter des huizes en die wilde naar de bioscoop gaan. Ze praatte daarover om zes uur 's avonds. Om zeven uur was ze niet klaar en kon dus, wat ze de eerste voorstelling noemde, niet halen. Waarover ze zich zo opwond, dat ze vergat zich op tijd klaar te maken om de tweede voorstelling te halen. Ze ging dus niet naar het theater, ofschoon ze er werkelijk naar verlangde. Was ze op haar impuls ingegaan, had ze gezegd: "Er zijn geen bezwaren, laat ik mezelf inspannen en mij snel voorbereiden," dan was dit genoeg haar deel geweest. Dat was een vervulling geweest. Nu door haar twijfelen, door haar het voor-en-tegen-overwegen, ging het niet door.

Zo gaat het bij ons met het goddelijk Leven en de goddelijke Kracht in ons. Wanneer we de impuls krijgen en we weten, dat het goed is, dat er geen bezwaar tegen is, laten we dan aanpakken om die impuls tot werkelijkheid te maken. En laten we ons niet afvragen, of het misschien nog anders zou kunnen en of misschien die impuls toch ergens vandaan komt, waar hij niet hoort. Wanneer je hart en je wezen "ja" zeggen tegen zo iets, dan is het in overeenstemming met je wezen en dan kan het niet anders zijn dan een bevordering van de bewustwording.

Dus als je mijn mening over het probleem wilt horen, dan is die vlug en kort samengevat. Dan zeggen we alleen maar: "Mens, zo vaak is het Goddelijke, is de cosmos in je geuit en je weet het heel goed. Ga niet over je impulsen praten, maar doe, wat je voelt, dat goed is. Dan komt de rest vanzelf." Dat is mijn bijdrage voor deze ochtendbijeenkomst. Ik hoop, dat er geen bezwaren tegen zijn. Goeden morgen.

Goeden morgen, vrienden.

Zelden is tegenwoordig een bijeenkomst volledig, als mijn stem daarbij niet heeft geklonken. Dat is niet een pogen om eigen belangrijkheid op de voorgrond te schuiven of mijzelf voor U onmisbaar te bewijzen. Het is slechts het verlangen in mij om de taak, die ik gevoel, dat de mijne is, zo goed mogelijk te vervullen in de tijd, die mij daarvoor gegeven wordt.

Na alle beschouwingen, die men geeft over dit onderwerp, zou ik graag een paar oude wijsheden citeren. Wanneer wij proberen om de stem van het Goddelijke te bepalen, dan voelen wij onmiddellijk hoe de oude abt Go Soe gelijk had met zijn leerstelling: "De stem des Eeuwigen klinkt in de harten der mensen, doch hun zang en dronkenheid belet hen de stem te horen. En zo zij de stem horen, vluchten zij weg en zeggen: "Dit is een demon," omdat de eisen van de Eeuwige hoger zijn dan de mensen durven streven."

"Wij menen, dat volmaaktheid, dat voleinding, goede zelfopoffering voor ons onmogelijk zijn. En toch...hij, die de moed heeft te zoeken naar de kleine edelsteen, vindt soms een berg van kristal."

Begrijpelijk. Wanneer wij de moed hebben te zoeken naar deze dingen, kunnen wij ze vinden. Maar wie niet zoekt, hoe kan hij ooit bereiken?

De wijsgeer zeide dit eens zeer humoristisch: "Wie God zoekt met zijn zitvlak, bereikt slechts de aarde, waarop dit deel van zijn lichaam gekwetst wordt. Wie God zoekt met zijn gedachten, vindt de hemelen en zal niet rusten maar zweven boven de aarde."

Ik vind inderdaad de gedachte aan iemand, die voortdurend zittend, klagend en mediterend, tracht God te vinden, ernstverwijderend. Het is alsof iemand mij zegt: "Door etensgeuren op te snuiven kun je je verzadigen." Vandaar ook, dat de voorstelling van een gekwetst zitdeel mij slechts een zeer geringe beloning lijkt voor een zo grote dwaasheid.

De leer, die altijd weer naar voren wordt gebracht door onze grootste denkers, zegt het ons ook: "De wet kennen is een gunst, die wordt gegeven. De wet vervullen, die men kent, is een taak, die wordt opgelegd. Maar eerst zij, die de wet kennen en geheel vervullen, kunnen eisen stellen aan de Grote Rechtvaardige."

Wij nietige, onbelangrijke wezens, wij zijn niet in staat om alle wetten te kennen. Maar wanneer wij de wetten, die wij kennen, niet eens in de praktijk brengen, hoe moeten wij dan denken, dat er voor ons ooit een ogenblik komt, waarin de vervulling van alle dingen ons gegeven wordt? Dat is toch dwaasheid. Een Indisch leraar (Pendsjab) heeft dit zijn leerlingen zó voorgelegd: "Verzamel U rond mij en zet U neer. En laat Uwe geest uitgaan met de mijne, opdat zij de hoogste sferen beroeren. Maar weet, dat gij moet terugkeren tot deze aarde. En wee U, indien gij de hoogste sfeer verloochent in de aardse toestand, waarin ge U bevindt. Maar nog meer wee komt over U, zo gij tracht de stof te verloochenen en slechts in de geest te leven."

Wanneer je op aarde bent of in een bepaalde sfeer leeft, is je leven iets, wat uitdrukking vraagt en altijd gedeeld kan worden in twee aparte factoren. Ook deze wijsheid is niet van mij. Ze is van Chu Go Wen. "Wie het lichaam reinigt en de geest doet vervuilen, zal ondergaan in verderf. Wie de geest verheft tot de hoogste sferen en het lichaam vergeet, hij vindt zijn geest beroofd van alle mogelijkheid tot uiting. Zodat zij in leed over dit gebrek in zichzelf omkomt. Doch wie in de geest een bewustzijn bereikt en met zijn lichaam dit in de praktijk weet te brengen, dit bewustzijn zal zijn eigen zijn en een kostelijk geschenk, dat hij met zich draagt en nooit verliest."

Het probleem van het leven is niet in de eerste plaats de weg, die men moet vinden. Een weg vinden wij allen. Een weg, die voor ons past. En wanneer wij één pad voorbijgaan, dan doemt het volgende reeds op en is evenzeer bereid ons tot volmaaktheid te leiden. Het probleem is of wij die weg zullen gaan op de juiste wijze.

Mijne vrienden, de juiste weg kunnen wij weer omschrijven in een oud spreekwoord: "Waar bewustzijn en daad huwen, daar wordt de goddelijke Kracht geboren." De goddelijke Kracht in ons, wel te verstaan. En eerst de goddelijke Kracht maakt het ons mogelijk op ons pad verder te stijgen en zo uiteindelijk neer te zitten voor de troon van de Hemelse Keizer. Te rusten - niet achter de Gele Rivier - maar te rusten in de volheid der tuinen, die het bewustzijn doet opbloeien voor een ieder, die de goddelijke Krachten begrijpt en in zichzelf als werkelijkheid ervaart.

Want, mijne vrienden, bewustwording en hemelrijk zijn beide gebouwd uit één stof: De vrede van het ik, bewustzijn van eenheid met God en de gedachte, die daaruit wordt geboren. Zo is onze hemel daar, waar wij leven. Zo is ons één-zijn met God voor ons in het kennen van het bestaan, wanneer wij willen. Zo is de vervulling van alle dingen niet steeds ons nabij, maar steeds ons eigen, zolang wij onszelf toestaan, deze vervulling als werkelijkheid te aanvaarden.

Hopelijk heb ik U daarmee niet verveeld. Het was zeker mijn bedoeling niet U meer dan normaal te belasten. Maar ik wilde trachten U van mijn zijde uit te tonen, wat belangrijk is. En wij weten, dat wiens tong woorden stamelt, die niet begrepen worden, beter doet te zwijgen.

Ik heb getracht zo duidelijk te spreken, dat voor mij geldt: "Wie zwijgt, waar hij de waarheid weet en de waarheid noodzakelijk is in de wereld, zondigt zwaar." Ik hoop, dat ik niet gezondigd heb en geen dwaasheid heb gesproken in Uw oren.

De kern ligt in ons, altijd weer. In onze wijze van beleven en aanvaarden. En beleven en aanvaarden kunnen alleen worden gerealiseerd door het eigen volledig zich overgeven aan de inspirerende kracht enerzijds, maar het bewust - ongeacht de consequenties, die daar schijnbaar aan verbonden zijn - volbrengen wat in ons ligt als een behoefte en noodzaak, indien wij dit als Goddelijk erkennen.

Mijne vrienden, ik geef het woord over aan de laatste spreker. Mag ik U een Zondag wensen, die zijn zonnige naam waardig is? In U en in de wereld. Goeden morgen.